

mune afftaar Ejendomsretten over, udgør i alt 287½ Tdr. Land, og til Gengæld derfor vinder Kjøbenhavn fri Disposition, som han sagde, over 197 Tdr. Land. Dette er nu i og for sig ikke ganske korrekt, thi af disse 197 Tdr. Land faar Kjøbenhavns Kommune netop ikke fri Disposition over 10 Tdr. Land. Omtrent 10 Tdr. Land skulle holdes aabne mellem Blegdamshospitalet og det ny Frederiks Hospital; det Areal maa ikke bebygges, det maa ikke sælges, det skal holdes aabent som Parkanlæg. Kjøbenhavns Kommune faar altsaa fri Disposition over 187 Tdr. Land til Gengæld for, at den afftaar sin Ejendomsret til 287½ Tdr. Land. Allerede naar man ser paa disse Tal, synes det mig at være iøjnefaldende, at det er noget besynderligt at tale om, at Kjøbenhavns Kommune skulde vinde uforholdsmæssig meget paa Statens Bekostning. Dersom det forholdt sig saaledes, at Kjøbenhavns Kommunes Andel i, hvad jeg for Kortheds Skyld vil kalde den Fællesret, som Staten og Kommunen have over de omhandlede Arealer, var den underordnede, dersom det maatte siges, at Kjøbenhavns Andel i denne Fællesret var den mindst betydende — ja, saa kunde man forstaa, at naar dette Fælleskab opløstes, maatte Kommunen finde sig i at faa en mindre Part, medens Staten, som havde den største Anpart deri, fik Broderparten. Men efter min Mening kan det ikke siges at forholde sig saaledes. For det første er der Arealer, hvor der ikke er Tale om den Servitut, som jo maa siges at hvile paa Fællederne, for saa vidt Militæretaten er berettiget til at bruge dem til sine Øvelser. Men selv om man indskrænker sig til Fællederne, tror jeg paa ingen Maade, det kan siges, at Kommunens Ret over disse Fælleder, som i sit Væsen er en Ejendomsret, kan siges at være mindre betydende end Statens. Af Fællederne er det for øvrigt heller ikke 187 Tdr. Land, men i Virkeligheden kun lidt over 140 Tdr. Land, som Kommunen vinder fri Disposition over, da den skal afftaa omtrent 72—73 Td. Land paa selve Fællederne — men ganske vist bliver der tilbage lidt over 140 Tdr. Land, som Kommunen faar til fri Disposition. Nu er det vel blevet gjort gældende af det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Clausen), at Kommunen fordrer lagt en særegen Servitut paa en Del af Fællederne og i øvrigt ogsaa paa andre Arealer, som Staten faar Ejendomsret over, idet de nemlig ikke maa bebygges uden paa en særegen Maade, og han henstillede, om det ikke vilde være i sin Orden, at denne Servitut i alt

Fald faldt hørt efter et vist Naremaals Forløb. Jeg tror imidlertid, at, naar der har været Tale om at lægge en saadan Indskrænkning paa en Del af det Areal, som Staten skulde erhverve, har det ingenlunde fra Kommunens Side været begrundet ved Frygt for at faa en farlig Konkurrent med Hensyn til Ejendomsret over Byggepladser; jeg tror, at den Frygt ligger langt ud i Tiden. Nej, Grunden tror jeg, ganske sikkert er en helt anden, den nemlig, at man har anset det for at være af Interesse for Kjøbenhavns Kommune, at disse Grunde, som jo nu afgive et meget værdifuldt Trifflustsbælte omkring Kjøbenhavn, nogenlunde skulle kunne bevare ogsaa denne Karakter, at man ikke skulde være udsat for en Bebyggelse paa disse Arealer, som i hygieinisk Henseende vilde være meget lidet heldig. Staten faar Lov til at bebygge de paagældende Arealer med Statsbygninger. Man gaar ud fra, at naar Staten bygger, saa bygger den paa en forsvarlig og fornuftig Maade, saa at der ikke er nogen Grund til at frygte de Ulemper, der kunne blive en Følge af en hensynsløs Bebyggelse af private. Dette, antager jeg, er Grunden til, at man har taget denne Reservation. I øvrigt er den ikke taget med Hensyn til alle Arealer, men kun med Hensyn til nogle af dem. Jeg vilde sige, som jeg har haft Lejlighed til at sige ved en anden Sag, som interesserede særlig Kjøbenhavn, nemlig angaaende Ordningen af de kjøbenhavnske Jærnbaner: jeg anser det for at være af Interesse for Kjøbenhavns Kommune, at overhovedet disse store Sager, der have staaet paa i en længere Arrække, maatte komme til Afgørelse, thi Kommunen er ikke tjent med, at det staaer hen usikkert Aar efter Aar, hvad den over Hovedet kan gøre med sine Grunde og Ejendomme, og hvilke Forpligtelser der kan blive Spørgsmaal om lige over for Kommunen. Personlig har jeg ikke haft videre at gøre med det Arrangement, der her er Tale om. For mit Vedkommende vil jeg sige, at hvis Enden paa denne Forhandling skulde blive den, at man forkastede den Overenskomst, hvorom der her er Spørgsmaal, vil jeg tage mig det overordentligt roligt, og jeg anser det for saare tvivlsomt, om ikke Kommunen kan være saare tjent med, at det bliver Resultatet af de lange Forhandlinger. Jeg ser ikke rettere, end at nu ligger Sagen saaledes for, at man maa træffe en Afgørelse, at man maa sige Ja eller Nej, og hvis man ikke siger Ja nu, da er det an det samme som at sige Nej; det hele vil falde over Ende, hvis Sagen ikke afgøres inden den 1ste Maj.